

<https://doi.org/10.5817/RPT2025-2-4>

PŘEHLED AKTUÁLNÍ JUDIKATURY II/2025

*KRISTÝNA AKIL, ANNA BLECHOVÁ, MARTIN ERLEBACH, ŠIMON
CHVOJKA, JAKUB HARAŠTA, PAVEL LOUTOCKÝ, JAN MARTÍNEK
KRISTÝNA MLČÁKOVÁ, ONDŘEJ WOZNICA*

1. SOUKROMÍ A OSOBNÍ ÚDAJE

NÁHRADA ÚJMY ZA ŠÍŘENÍ PORNOGRAFIE NA DARK WEBU

Soud: Ústavní soud
Věc: IV. ÚS 1323/25
Datum: 30. 7. 2025
Dostupnost: nalus.usoud.cz

Pachatel spáchal na stěžovatelce (dítěti) řadu trestných činů sexuální povahy. Mimo jiné šlo také o zneužití dítěte k výrobě pornografie a výrobu a jiné nakládání s dětskou pornografií.¹ Pachatel totiž stěžovatelku během sexuálních praktik fotil a natáčel, přičemž takto pořídil přes tisíc fotografií a desítky videí. Některé z nich následně sdílel na dark webu.² V rámci adhezního řízení obecné soudy přiznaly stěžovatelce odškodnění 200.000 Kč z jí požadovaných 600.000 Kč.³

Ústavní soud se v nálezu zabýval také otázkou, jak má být zohledněno šíření explicitního materiálu pachatelem na dark webu při stanovování náhrady újmy.

¹ § 192 odst. 3 a § 193 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.

² Bod 3 anotovaného rozhodnutí.

³ Bod 5 anotovaného rozhodnutí.

Ústavní soud uvedl, že šíření takových materiálů prostřednictvím dark webu spadá pod „přitěžující“ kritérium při stanovování náhrady újmy, jelikož dochází k násobení účinků zásahu do práv jeho uváděním ve veřejnou známost.⁴ K tomu také připomněl specifika dark webu spočívající v absenci autority, která by šíření škodlivého obsahu účinně bránila (na rozdíl od běžného webu, kde je možné šíření částečně zamezit). Materiály se tak mohou nekontrolovatelně šířit na stránkách s dětskou pornografií, což představuje intenzivní pokračování zásahu do práv poškozené, a to i po ukončení trestné činnosti pachatele.⁵

Ústavní soud obecným soudům vytknul, že tuto rovinu případu zcela opomněly zohlednit. Přitom pachatel vytvořil velké množství materiálů zachycujících intimní partie poškozené. Část z nich poté sdílel na diskuzních fórech zaměřených na sadistickou dětskou pornografii a také s obchodníkem s dětskou pornografií. To představuje masivní zásah do práv poškozené, který je nadále násoben sdílením. S touto rovinou se bude muset vrchní soud řádně zabývat.⁶

Autor: ŠCH

KDO JE (VELMI VELKOU) ONLINE PLATFORMOU DLE DSA?

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: T-348/23

Datum: 3. 9. 2025

Dostupnost: curia.europa.eu

Zalando, provozovatel retailové platformy pro prodej zejm. módních produktů, se obrátil na soud poté, co byl Komisí označen za velmi velkou online platformu dle DSA (dále jen „VLOP“).⁷ Při svém určení Komise vycházela z vlastního reportu Zalando, který deklaroval celkem 87 mil. měsíčních ak-

⁴ § 2957 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník; bod 24 anotovaného rozhodnutí.

⁵ Bod 25 anotovaného rozhodnutí.

⁶ Bod 25 anotovaného rozhodnutí.

⁷ Body 2-9 anotovaného rozhodnutí.

tivních příjemců (dále jen „PMP“).⁸ Současně však report dovedl, že pouze cca 30 mil. jsou PMP té části platformy, kde Zalando nabízí produkty jiných výrobců, a to s odkazem na 37% podíl této části produktů na celkových obrotech společnosti.

Podle čl. 33 DSA je VLOP taková online platforma, která má nad 45 mil. PMP. Zalando rozporuje, že je online platformou, neboť aktivně kontroluje a mění obsah třetích stran.⁹ Dále rozporuje závěr komise, že má celkem 87 mil. PMP.¹⁰

V prvním argumentu Zalando navazuje na dlouholetou judikaturu bezpečného přístavu dle eCommerce směrnice. V této judikatuře SDEU opakovaně dovozuje, že pro aplikaci bezpečného přístavu na hostingové platformy je zásadní, zda aktivně kontrolují a mění obsah nahraný uživateli. Jak však zdůrazňuje SDEU, tento závěr přispívá k tomu, zda se na hostingovou platformu uplatní bezpečný přístav, nikoliv zda se vůbec o hostingovou platformu jedná.¹¹ Jinými slovy SDEU zdůrazňuje rozdíl mezi klasifikací online platformy a aplikací výjimky z odpovědnosti pro některé online platformy. Pokud tedy Zalando aktivně monitoruje a mění obsah nahraný uživateli, může to mít dopad na aplikaci čl. 6 DSA, nikoliv však čl. 33 DSA.

Ve svém druhém argumentu se Zalando vrací ke svému výpočtu PMP dle poměru obrátů na platformě. SDEU však zdůrazňuje, že PMP je kdokoli, kdo je vystaven informací, a nejen ten, kdo provádí transakci.¹² SDEU dále zdůrazňuje, že je úkolem platformy správně identifikovat své PMP, a to dle vhodné metody, kterou si sama zvolí a která bude v souladu s DSA.¹³ Pokud však design platformy slívá vlastní obsah Zalando s obsahem třetích stran, je nutné za PMP považovat všechny uživatele platformy.

⁸ Bod 3 anotovaného rozhodnutí.

⁹ Bod 15 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰ Bod 54 anotovaného rozhodnutí.

¹¹ Bod 38 a násl. anotovaného rozhodnutí.

¹² Bod 60 anotovaného rozhodnutí.

¹³ Bod 67-68 anotovaného rozhodnutí.

Závěrem Zalando napadá samotný koncept PMP, který dle Zalando podkopává právní jistotu, princip rovného zacházení a zásadu proporcionality Evropského práva.¹⁴ SDEU všechny argumenty odmítá, a to obecně s ohledem na nutnost aplikace obecné právní normy na kontext konkrétní online platformy.

Rozhodnutí tak vyjasňuje, že pro klasifikaci dle DSA je podstatné fungování konkrétní platformy a design uživatelského prostředí, nikoliv business model platformy. Současně SDEU vyjasňuje roli existující judikatury k eCommerce směrnici v kontextu DSA, kdy její dopad je omezen na překryv bezpečného přístavu dle obou právních předpisů. Z hlediska online platform pak je zásadní otázkou, zda se vyplatí designovat prostředí platformy tak, aby byly odděleny vlastní a cizí obsahové prvky.

Autor: OW

ZDRŽENÍ SE PROTIPRÁVNÍHO ZPRACOVÁNÍ OSOBNÍCH ÚDAJŮ A NÁHRADA NEMAJETKOVÉ ÚJMY

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-655/23

Datum: 4. 9. 2025

Dostupnost: curia.europa.eu

V původním sporu žádal uchazeč o zaměstnání svého potenciálního zaměstnavatele, společnost Quirin Privatbank, o určité mzdové ohodnocení. Společnost Quirin Privatbank jeho žádost v e-mailu odmítla a nabídla mu jiné mzdové ohodnocení. Tento e-mail však byl zaslán třetí osobě, které se přijímací řízení netýkalo. Tato třetí osoba uchazeče o zaměstnání znala a kontaktovala ho s dotazem, zda shání práci.¹⁵

Uchazeč se žalobou domáhal toho, aby se společnost Quirin Privatbank zdržela veškerého zpracování jeho osobních údajů v souvislosti s jeho žádostí o pracovní místo, které by znovu vedlo k jejich neoprávněnému zve-

¹⁴ Bod 71 a násl. anotovaného rozhodnutí.

¹⁵ Bod 23 anotovaného rozhodnutí.

řejnění, a dále aby mu byla vyplacena náhrada nemotné újmy, kterou utrpěl sdílením obsahu e-mailu se třetí osobou.¹⁶

Proti rozsudku, který uchazeči o zaměstnání vyhověl, se společnost odvolala. Odvolací soud částečně vyhověl uchazeči a částečně společnosti, což vedlo k soudnímu řízení v další instanci,¹⁷ kde soud položil Soudnímu dvoru Evropské unie šest předběžných otázek.

Soudní dvůr nejprve uvedl, že GDPR nezakládá subjektu údajů právo žádat zdržení se protiprávního jednání.¹⁸ Vzhledem k tomuto závěru SDEU již nezodpověděl otázky, zda se lze zdržení jednání domáhat pouze tehdy, pokud se lze do budoucna obávat dalších porušení práv subjektu údajů vyplývajících a zda existující porušení GDPR postačuje jako indikace nebezpečí, že se protiprávní jednání bude opakovat. Zároveň SDEU stanovil, že GDPR nicméně neodporuje tomu, aby subjekt údajů tohoto práva využil, jestliže je mu garantované národním právním řádem.¹⁹

Následně byl SDEU dotázán, zda je možné pod nemotnou újmu podřadit pocity vzniklé v důsledku neoprávněného zpřístupnění osobních údajů třetí straně, jako jsou obava nebo nespokojenost, které jsou vyvolány ztrátou kontroly nad těmito údaji, jejich možným zneužitím nebo poškozením jeho pověsti.²⁰ Na tuto otázku Soudní dvůr odpověděl kladně²¹ a na základě páté otázky dodal, že míra zavinění správce nehraje roli při určení výše nemotné újmy.²²

Nakonec se Soudní dvůr zabýval otázkou, zda při určení výše nemotné újmy, která má být nahrazena, lze jako okolnost vedoucí ke snížení výše nároku zohlednit skutečnost, že subjekt údajů má kromě nároku na náhradu nemotné újmy i nárok na zdržení se jednání. Touto otázkou se soud zabýval i přesto, že GDPR nestanovuje právo na zdržení se protiprávního jednání, a odpověděl na ni tak, že není možné právo na náhradu újmy

¹⁶ Bod 24 anotovaného rozhodnutí.

¹⁷ Bod 27 anotovaného rozhodnutí.

¹⁸ Bod 43 anotovaného rozhodnutí.

¹⁹ Bod 46 anotovaného rozhodnutí.

²⁰ Bod 53 anotovaného rozhodnutí.

²¹ Bod 64 anotovaného rozhodnutí.

²² Bod 73 anotovaného rozhodnutí.

snížit nebo nahradit uplatněním práva na zdržení se jednání, které mohlo být přiznané podle vnitrostátního práva.²³

Autorka: KA

PSEUDONYMIZOVANÉ ÚDAJE JSOU V KAŽDÉM PŘÍPADĚ OSOBNÍ ÚDAJE. AKORÁT, ŽE VŮBEC.

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-413/23 P

Datum: 4. 9. 2025

Dostupnost: curia.europa.eu

Počátek případu lze datovat do roku 2017, kdy byl řešen hrozící úpadek španělské banky Banco Popular Español, SA. V té době Jednotný výbor pro řešení krizí („Single Resolution Board“ dále jen „SRB“) rozhodl, že v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1) (dále jen „nařízení SRMR“)²⁴ vyzve společnost Deloitte²⁵ aby vypracovala ocenění rozdílného zacházení podle čl. 20 odst. 16 až 18 nařízení SRMR za účelem určení, zda by se akcionářům a věřitelům dostalo lepšího zacházení, pokud by Banco Popular vstoupila do běžného úpadkového řízení (dále jen jako „ocenění 3“).²⁶ V této souvislosti SRB oslovil dotčené akcionáře a věřitele a zaslal jim link, který jim umožňoval přístup k online formuláři. Ve formuláři se pak strany měly vyjádřit k předběžnému rozhodnutí a nedůvěrnému znění tzv. ocenění 3.²⁷ Dále SRB požádal společnost nezávislého hodnotitele, společnost Deloitte, aby posoudila relevantní připomínky týkající se ocenění 3. V této souvislosti SRB poskytla Deloitte dokument obsahující od-

²³ Body 82 a 83 anotovaného rozhodnutí.

²⁴ Bod 10 anotovaného rozhodnutí.

²⁵ Bod 13 anotovaného rozhodnutí.

²⁶ Bod 13 anotovaného rozhodnutí.

²⁷ Body 17-21 anotovaného rozhodnutí.

povědi tázaných subjektů a vyzvala společnost k hodnocení a přezkoumání toho, zda je ocenění banky ve světle těchto připomínek nadále platné.²⁸

SRB získala 23822 připomínek,²⁹ z nichž každá měla jedinečný alfanumerický kód o 33 číslicích,³⁰ které předložilo 2855 účastníků řízení.³¹ Tyto data SRB roztrídila podle jejich relevance a tématu a na ty které musí analyzovat SRB a ty, které musí analyzovat Deloitte.³² Nakonec bylo společnosti Deloitte předáno 1104 připomínek, které byly sdílené v pseudonymizované formě (obsahovaly alfanumerický kód) skrze zabezpečený virtuální datový server. SRB byl jediným, kdo mohl prostřednictvím tohoto kódu spojit připomínky s konkrétními uživateli a identifikovat tak autora jednotlivých připomínek.³³

Někteří akcionáři a věřitelé s tímto předáním informací nesouhlasili a podali stížnost podle nařízení 2018/1725 k Evropskému inspektorovi ochrany údajů (EIOÚ).³⁴ Věřitelé a akcionáři namítali, že je SRB neinformoval o tom, že údaje shromážděné prostřednictvím odpovědí na otázky ve formuláři budou předány třetím osobám.³⁵ Tuto skutečnost pak vnímali jako rozporuplnou s se zněním prohlášení o ochraně osobních údajů.

EIOÚ dospěl k závěru, že údaje předané společnosti Deloitte byly pseudonymizované, a tedy šlo o osobní údaje.³⁶ Uvedl, že údaje nebyly anonymní, protože SRB si stále zachovával možnost znovu identifikovat jednotlivé osoby. Deloitte tak byl „příjemcem“ osobních údajů. Jelikož SRB ve svém prohlášení o ochraně soukromí Deloitte neuvedl, EDPS konstatoval

²⁸ Bod 21 anotovaného rozhodnutí.

²⁹ Bod 24 anotovaného rozhodnutí.

³⁰ Bod 23 anotovaného rozhodnutí.

³¹ Bod 24 anotovaného rozhodnutí.

³² Bod 25-26 anotovaného rozhodnutí.

³³ Body 27-28 anotovaného rozhodnutí.

³⁴ Bod 29 anotovaného rozhodnutí.

³⁵ Bod 30 anotovaného rozhodnutí.

³⁶ Rozhodnutí EIOÚ ze dne 24. listopadu 2020 přijaté v návaznosti na žádost o přezkum rozhodnutí EIOÚ ze dne 24. června 2020 podanou Jednotným výborem pro řešení krizí (SRB), které se týkalo pěti stížností podaných několika stěžovateli (věci 2019–947, 2019–998, 2019–999, 2019–1000 a 2019–1122).

porušení informační povinnosti. Nicméně SRB toto rozhodnutí napadl u Tribunálu a byl úspěšný.³⁷ Tribunál rozhodnutí EIOÚ zrušil.³⁸

Tři klíčové otázky, které pak řešil CJEU jsou:

Kdy jsou pseudonymizovaná data považována za osobní údaje?

Jaké povinnosti poskytovat informace o případném předání dat třetí straně existují již v době sbírání dat?

Jsou osobní názory (subjektivní i objektivní informace) a stanoviska jednotlivců osobními údaji?

Soud dospěl k tomu, že oproti EIOÚ, pseudonymizované údaje nemusí být v každém případě a ve vztahu ke každé osobě považovány za osobní údaje pro účely použití nařízení 2018/1725.³⁹ V tom se rozhodnutí výrazně liší od rozhodnutí tribunálu, který v roce 2023 došel k závěru, že se nejednalo o pseudonymizované údaje (zpracovatel osobních údajů tedy neměl notifikační povinnost vůči dotčeným osobám).⁴⁰ Pokud je riziko identifikace osob zanedbatelné (např. z důvodu, že správce dat nasadil takové nástroje, které účinně zabrání jiným osobám než správci identifikovat subjekt údajů takovým způsobem, že pro ně není nebo již přestal být subjekt identifikovatelný) může to znamenat, že data jsou anonymní.⁴¹ Nicméně pokud organizace předají údaje, které jsou z jejich pohledu osobní, jiné organizaci, musí o tom i nadále informovat ve svých zásadách ochrany soukromí – i když jsou tyto údaje u příjemce anonymní. Povaha dat vůči subjektu poskytující osobní údaje se tedy vyhodnocuje k momentu sběru dat, jelikož „informační povinnost stanovená v čl. 15 odst. 1 písm. d) nařízení 2018/1725 je součástí právního vztahu mezi subjektem údajů a správcem, a z tohoto důvodu jsou jejím předmětem informace související s tímto subjektem, tak jak byly předány tomuto správci, tedy před jakýmkoli případným předáním třetí straně.“⁴² Pokud tedy SRB bylo schopné z dotazníků

³⁷ Rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 26. dubna 2023, SRB v. EIOÚ (T-557/20).

³⁸ Body 35-38 anotovaného rozhodnutí.

³⁹ Bod 84-86, 88 anotovaného rozhodnutí.

⁴⁰ Bod 115 anotovaného rozhodnutí.

⁴¹ Bod 84-86, 88 anotovaného rozhodnutí.

⁴² Bod 110 anotovaného rozhodnutí.

identifikovat odpovědi jednotlivých věřitelů a akcionářů, mělo je i obeznámit s tím, že jejich data budou předána třetí straně.⁴³ Nakonec Soudní dvůr EU také potvrdil, že osobní názory (subjektivní i objektivní informace) a stanoviska jednotlivců, pokud jsou „o“ dané osobě, představují osobní údaje.⁴⁴

Tento rozsudek představuje významný krok k vymezení hranic mezi osobními a neosobními údaji v kontextu pseudonymizace a nabourává současný *status quo*. Rozsudek stanovuje, že ochrana osobních údajů se odvíjí nejen od technických vlastností informací (anonymizovaná/ pseudonymizovaná), ale také od toho, v jakých rukou se data nacházejí a v jakém kontextu byla původně shromážděna. Ze situace, kdy se povaha údajů hodnotila především objektivně, se pak dostáváme do opačného stavu. Pojem osobní údaj je nezbytné nově hodnotit a interpretovat subjektivně ve vztahu k tomu, kdo je zrovna „domnělým“ správcem. Rozsudek tedy přesouvá velkou odpovědnost na stranu zpracovatelů dat, kteří nově musí vlastnit pomyslnou křišťálovou kouli, aby byli schopni odhlédnout na veškerá možná budoucí předání údajů. Zároveň pak rozsudek zdůrazňuje, že i subjektivní a objektivní informace osoby, pokud jsou o ní samé, mohou být vnímány jako osobní údaje. Tento ideový posun ve vnímání osobních údajů není možní vnímat jako pouhé rozhodnutí CJEU, ale spíše jako předzvěst vnímání digitální transformace v EU.

Autorka: AB

2. SOCIÁLNÍ SÍTĚ, SVOBODA PROJEVU, ELEKTRONICKÉ DOKUMENTY A ĽSTATNÍ

ANDROID AUTO A NEZBYTNÝ PŘÍSTUP K PLATFORMĚ PRO TŘETÍ STRANU

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Věc: C-233/23

Datum: 25. 2. 2025

Dostupnost: curia.europa.eu

⁴³ Bod 102-105 anotovaného rozhodnutí.

⁴⁴ Body 49-50 a 54-55 anotovaného rozhodnutí.

V původním sporu společnost Enel X Italia Srl provozující zhruba 60 % dobíjecích stanic v Itálii požadovala od společnosti Google, který provozuje službu Android Auto, přístup k platformě Android Auto. To se pro aplikace běžně dělo na základě interoperabilní „šablony“, v čase žádosti ovšem tato šablona neexistovala pro aplikace využívající Google maps, což měla právě společnost Enel X Italia Srl v plánu se svou aplikací Juicepass, která měla umožňovat například navigaci k nabíjecím stanicím nebo jejich rezervaci. Google proto přístup k ekosystému Android auto odepřel s poukazem na chybějící šablonu. Enel X Italia Srl v takovém chování viděl zneužití dominantního postavení Google a bezdůvodné odepření přístupu podle čl. 102 SFEU. Po sérii národních řízení, ve kterých italské orgány dávaly za pravdu Enel X Italia Srl byla věc předložena SDEU⁴⁵ s předběžnými otázkami navazujícími na judikaturu teorie nutných infrastruktur a rozhodnutí Bronner (C-7/97).⁴⁶

Právní otázky, které předkládající soud se zabývaly zejména kritérii z rozhodnutí ve věci Bronner. SDEU se tak musel vypořádat s tím, zda je nutné pro aplikaci teorie nutných infrastruktur z tohoto rozhodnutí dokládat přesně existenci dominantního postavení a konkrétní vymezování navazujících trhů. Dále zda působení stěžovatele na trhu a jeho relativní růst i po odmítnutí přístupu nemohou znamenat nenaplnění kritéria nezbytnosti z rozhodnutí Bronner. A ve finále také jestli je neexistence nutného výrobku nebo služby pro zajištění přístupu na navazující trh skutečně zneužitím dominantního postavení a daný subjekt je povinen tento výrobek či službu vyvinout, případně i za jakých podmínek.⁴⁷

Soudní dvůr ve svém rozhodnutí výrazně změkčil dosavadní doktrínu z rozhodnutí ve věci Bronner. Konkrétně konstatoval, že pokračující existence potenciálně poškozeného subjektu na trhu neznámá, že odmítnutí přístupu nemělo protisoutěžní účinky. Je totiž možné, že ty vyrovnaly jiné

⁴⁵ Viz zejména body 6-13 anotovaného rozhodnutí.

⁴⁶ Rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (šesté komory) ve věci C-7/97 ze dne 26. listopadu 1998.

⁴⁷ Bod 24 anotovaného rozhodnutí.

tržní vlivy nebo snaha poškozeného subjektu se na trhu dále udržet.⁴⁸ Dále Soudní dvůr judikoval, že dominantní subjekt na trhu je povinen zajistit službu či produkt, který může zpřístupnit následný trh (který lze vymezit jen obecně u dynamicky ve vyvíjejících tržů) ale může za to požadovat opodstatněnou finanční kompenzaci od subjektu, který přístup požaduje.⁴⁹ K největší změně ale došlo u kritéria nezbytnosti. Zde se Soudní dvůr opřel o fakt, že platforma Android auto je od počátku zamýšlená jako platforma otevřená třetím stranám.⁵⁰ Kromě bezpečnostních důvodů nebo technické neproveditelnosti tu tedy není příliš legitimních důvodů k dovolenému odmítnutí přístupu. A to i v případě, že takové odmítnutí přístupu nezpůsobí stoprocentní nemožnost účasti na navazujícím trhu. V kontextu online platform podle Soudního dvora nově tedy stačí pouze fakt, že bez přístupu je vstup na trh ztížen a zahrnuje například vyšší míru nepohodlí pro konečné uživatele.⁵¹ Pokud by Android Auto mělo být pouze pro potřeby společnosti Google, tento snížený práh by se neuplatnil.

V rozhodnutí tedy Soudní dvůr výrazně snížil přísnost kritérií z rozhodnutí Bronner v kontextu digitální ekonomiky a online platform. Snížením prahů pro definici navazujícího trhu i zahrnutím kritéria otevřenosti infrastruktury obnovuje důležitost teorie nutných infrastruktur jako nástroje práva hospodářské soutěže v kontextu digitální ekonomiky.

Autor: ME

ELEKTRONICKÝ PODPIS U E-MAILOVÝCH PŘÍLOH

Soud: Ústavní soud ČR

Věc: IV. ÚS 3261/24

Datum: 18. 6. 2025

Dostupnost: nalus.usoud.cz

⁴⁸ Body 59-61 anotovaného rozhodnutí.

⁴⁹ Body 76 a 81 anotovaného rozhodnutí.

⁵⁰ Body 43-47 anotovaného rozhodnutí.

⁵¹ Bod 52 anotovaného rozhodnutí.

Stěžovatelka, společnost Dopravní Stavby Silnic s.r.o., podala odvolání proti rozsudku obvodního soudu. Odvolání bylo odesláno e-mailem jako příloha v PDF souboru a tato příloha byla opatřena uznávaným elektronickým podpisem (konkrétně zaručeným elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu dle § 6 odst. 2 zákona o službách vytvářejících důvěru). Samotný e-mail, ke kterému bylo odvolání přiloženo, však daný elektronický podpis neobsahoval. Díky tomu k odvolání příslušný soud nepřihlédl.

Otázkou tedy bylo, jestli je nutno podepisovat rovněž samotné „tělo“ emailu, či postačí elektronicky podepsat odvolání samé.

V tomto případě Ústavní soud odkazoval na příslušné ustanovení občanského soudního řádu (§ 42 odst. 2 a 3), kde je uvedeno, že pokud je elektronické podání ve věci samé opatřeno uznávaným elektronickým podpisem, není třeba podání doplňovat.⁵² Rovněž odkázal na svou předchozí rozhodovací praxi⁵³ a zdůraznil, že procesní pravidla nelze uplatňovat přehnaně formalisticky.

Ústavní soud na základě daného konstatoval, že samotný e-mail plnil pouze funkci pomyslné „obálky“⁵⁴ a není tak nutné, aby e-mail jako takový, byl podepsán uznávaným elektronickým podpisem (pokud jej obsahuje příloha jako podání ve věci samé). Obvodní soud tedy nesprávně spojoval formu e-mailu s obsahem podání, čímž nesprávně aplikoval formální požadavek (který zákon neukládá).

Na závěr Ústavní soud konstatoval, že došlo k porušení práva na soudní ochranu a stížnosti vyhověl. Dodáváme pak, že i z faktického hlediska by takový požadavek mohl být nereálný, jelikož zpravidla verze emailových klientů, které jsou spouštěny v internetovém prohlížeči díky technologické limitaci neumožňují připojení uznávaného elektronického podpisu k samotnému emailu. Dané umožní například komerční certifikáty, které ale nenaplnují právní a technické požadavky kladené na uznávaný elektronický podpis.

⁵² Bod 17 a násl. odůvodnění.

⁵³ Bod 13 odůvodnění.

⁵⁴ Bod 25 odůvodnění.

Autor: PL

ELEKTRONICKÁ PODÁNÍ BEZ UZNÁVANÉHO ELEKTRONICKÉHO PODPISU

Soud: Nejvyšší správní soud

Věc: 3 As 59/2025-23

Datum: 30. 7. 2025

Dostupnost: vyhledavac.nssoud.cz

Žalobce O. S. podal odpor proti příkazu o uložení pokuty za dopravní přešupek prostřednictvím prostého e-mailu bez uznávaného elektronického podpisu.⁵⁵ E-mail obsahoval pouze přílohu – dokument s vlastnoručním podpisem, převedený do elektronické podoby s doložkou o konverzi provedenou Českou poštou.⁵⁶ Správní orgán se uvedeným podáním dále nezabýval a žalobci doručil příkaz o uložení pokuty.

O. S. se tak domáhal u Městského soudu v Praze žalobou na ochranu proti nečinnosti uložení povinnosti správnímu orgánu vydat meritorní rozhodnutí.⁵⁷ MS žalobu zamítl s tím, že odpor nebyl podán řádně, neboť prostý e-mail bez uznávaného elektronického podpisu nelze považovat za platné podání a správní orgán tak nepochybil, když se takovým podáním nezabýval.⁵⁸ Žalobce (nyní stěžovatel) podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost. Podle něj MS v Praze posoudil chybně otázku, zda lze učinit řádné podání předáním výstupu z konverze prostým e-mailem.⁵⁹

V daném případě byla řešena otázka, zda lze podání ve výše popsaném případě považovat za podané řádně, a tedy za podání, které vyvolává právní následky.⁶⁰

⁵⁵ Bod 1 anotovaného rozhodnutí.

⁵⁶ Bod 9 anotovaného rozhodnutí.

⁵⁷ Bod 2 anotovaného rozhodnutí.

⁵⁸ Bod 3 anotovaného rozhodnutí.

⁵⁹ Bod 4 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁰ Body 2 a 9-10 anotovaného rozhodnutí.

Pro posouzení předmětné otázky jsou relevantní ustanovení § 37 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „SŘ“) a § 6 zákona č. 297/2016 Sb. o službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce (dále „ZoS“).⁶¹ Dle § 37 odst. 2 SŘ musí podání obsahovat identifikaci podatele a jeho podpis. Elektronické podání prostřednictvím e-mailu je třeba opatřit uznávaným elektronickým podpisem (dle § 6 odst. 1 ZoS), není-li do 5 dnů potvrzeno či doplněno způsobem upraveným v § 37 odst. 4 SŘ.

NSS dovodil, že prostý e-mail bez uznávaného elektronického podpisu nepředstavuje řádné podání, není-li následně potvrzen.⁶² Doložka o konverzi s podpisem pracovníka pošty prokazuje jen obsahovou shodu listin, nikoliv, že podání učinil sám stěžovatel.⁶³ Z e-mailu nebylo patrné, kdo je podatelem, a žalovaný tak správně k odporu nepřihlédl. Stěžovatel dále argumentoval změnou znění § 37 správního řádu, podle něj tak nově stačí, aby v elektronickém podání byl podpis (a to jakýkoliv) pouze použit.⁶⁴ Dle NSS ani tato teorie stěžovatele neobstojí, změna textového znění měla vést pouze k odstranění nadbytečnosti slov s ohledem na přijetí ZoS, jak vyplývá z důvodového zprávy.⁶⁵

NSS se ztotožnil se závěry MS v Praze a kasační stížnost zamítl.⁶⁶ Potvrdil tak rozhodnutí MS v Praze, že odpor podaný prostým e-mailem bez uznávaného elektronického podpisu a bez následného potvrzení nevyvolává právní následky. Správní orgán tedy v daném případě nebyl nečinný, neboť řízení bylo pravomocně skončeno.⁶⁷

Autorka: KM

⁶¹ Body 11-13 anotovaného rozhodnutí.

⁶² Body 15-16 anotovaného rozhodnutí.

⁶³ Bod 18 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁴ Bod 20 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁵ Bod 21 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁶ Bod 23 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁷ Body 22 a 23 anotovaného rozhodnutí.

ESLP ZDŮRAZNIL OCHRANU SVOBODY PROJEVU PLATFORMY: NEPŘIMĚŘENÉ POKUTY A POVINNÉ HOSTOVÁNÍ OBSAHU V RUSKU

Soud: Evropský soud pro lidská práva
Věc: Google v. Russia (stížnost č. 37027/22)
Datum: 8. 7. 2025
Dostupnost: hudoc.echr.coe.int

Ruský telekomunikační úřad Roskomnadzor⁶⁸ nařídil společnosti Google odstranit videa a zablokovat kanály na YouTube, které měly obsahovat protiprávní obsah.⁶⁹ Šlo o kritiku ruské vlády, příkaz zahrnoval např. kanál opozičníka A. Navalného.⁷⁰ Google odmítl s odkazem na svobodu politického projevu.⁷¹ Ruské soudy mu uložily pokuty ve výši cca 400 mil. EUR.⁷²

Ve druhé části případu šlo o blokaci kanálu televize Tsargrad.⁷³ Ta je na sankčních seznamech EU i USA pro svou podporu ruské anexe Krymu a separatistů na východě Ukrajiny.⁷⁴ Podle ruských soudů sankční seznamy odporují ruskému veřejnému pořádku a platformy na jejich základě nemohou blokovat projev uživatelů. Soud uložil platformě pokutu, která se periodicky zvyšovala bez jakéhokoli horního limitu.⁷⁵ Postup Tsargradu kopírovaly další zablokované kanály.⁷⁶ Ruské soudy jim přiznaly podobné pokuty, které celkově dosáhly výše 16 bilionů USD.⁷⁷ Společnost Google Russia vyhlásila bankrot.⁷⁸

⁶⁸ Bod 5 anotovaného rozhodnutí.

⁶⁹ Bod 6 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁰ Bod 10 anotovaného rozhodnutí.

⁷¹ Bod 7 anotovaného rozhodnutí.

⁷² Body 11 a 12 anotovaného rozhodnutí.

⁷³ Bod 17 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁴ Bod 15 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁵ Bod 18 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁶ Bod 33 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁷ Bod 35 anotovaného rozhodnutí.

⁷⁸ Bod 36 anotovaného rozhodnutí.

ESLP řešil, zda tyto pokuty porušily svobodu projevu podle čl. 10 Úmluvy a právo na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1. Připomněl, že právo na svobodu projevu náleží i právníkům osobám.⁷⁹

Uložené pokuty představovaly zásah do tohoto práva.⁸⁰ Nebyl „stanoven zákonem“, protože ruská legislativa byla vágní, nepředvídatelná umožňovala svévolný výklad.⁸¹ Videa nedosahovala intenzity pro nenávistný obsah.⁸² Cílem opatření proto nebyla ochrana veřejnosti, ale umlčení kritiky vlády a vytvoření odstrašujícího příkladu.⁸³ Podobné výtky měl ESLP i v případě blokace kanálu Tsargrad.⁸⁴ Platforma má právo rozhodnout o tom, jaký obsah bude hostovat. Může obsah odstranit, pokud k tomu má legitimní důvod. Rusko vymáhalo hostování obsahu pomocí finančních sankcí a přímo do tohoto práva zasáhlo.⁸⁵ Soud také kritizoval způsob udělení pokut, které nebyly zastropované a dosáhly astronomické výše. Ta byla nepředvídatelná a naprosto disproporční.⁸⁶

ESLP shledal také porušení čl. 6 odst. 1. Ruské soudy v řízení nerozlišovaly mezi jednotlivými strukturami Googlu (Google LLC, Google Ireland a Google Russia). Pokuty udělené jiným společnostem vymáhaly po Google Russia s odůvodněním, že se jedná o *de facto* právní zastoupení těchto společností v Rusku.⁸⁷ Navíc během řízení pominuly prorogační doložku v uživatelských podmínkách, podle níž měly spory rozhodovat soudy v USA.⁸⁸ Místo odůvodnění pouze stručně sdělily, že by zahraniční soudy nerozhodly spravedlivě.⁸⁹

Autor: JM

⁷⁹ Bod 63 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁰ Bod 66 anotovaného rozhodnutí.

⁸¹ Bod 69 anotovaného rozhodnutí.

⁸² Bod 76 anotovaného rozhodnutí.

⁸³ Bod 81 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁴ Bod 92 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁵ Bod 91 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁶ Bod 98 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁷ Bod 105 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁸ Bod 106 anotovaného rozhodnutí.

⁸⁹ Bod 19 anotovaného rozhodnutí.

PŘEKLADY DŮKAZNÍCH LISTIN PROSTŘEDNICTVÍM AI

Soud: Nejvyšší správní soud

Věc: 5 Azs 95/2025-42

Datum: 11. 9. 2025

Dostupnost: vyhledavac.nssoud.cz

Žadatelka o mezinárodní ochranu (stěžovatelka) z Alžírsko požádala o azyl v České republice.⁹⁰ Stěžovatelka uvedla, že z Alžírsko odešla z osobních důvodů, nikoli kvůli obavám z pronásledování, a že jí v případě návratu nic nehrozí.⁹¹ Ministerstvo vnitra její žádost zamítlo, neboť neshledalo, že by v Alžírsku čelila pronásledování nebo vážné újmě a nejsou tak splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.⁹²

Stěžovatelka podala proti rozhodnutí Ministerstva vnitra žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Tvrdila, že se ve vlasti obává diskriminace jako rozvedená matka nemanželského dítěte.⁹³ KS v Brně se v rámci dokazování zabýval zprávami o zemi původu, konkrétně o situaci samostatně žijících žen. Překlad zpráv byl proveden překladačem eTranslation.⁹⁴ KS konstatoval, že MV nepochybovalo a že zprávy o zemi původu neprokazují systematické pronásledování žen v obdobném postavení. Navíc stěžovatelka původně tyto obavy vůbec neuváděla.⁹⁵ KS žalobu zamítl, vzhledem ke skutečnosti, že humanitární azyl lze udělit pouze v případech hodných zvláštního zřetele. Stěžovatelka poté podala kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Namítala nepřezkoumatelnost interpretace důkazních prostředků z důvodu použití strojového překladu umělé inteligence a neobjektivního posouzení situace stěžovatelky.⁹⁶ KS navrhl, aby NSS stížnost odmítl jako nepřija-

⁹⁰ Bod 1 anotovaného rozhodnutí.

⁹¹ Bod 1 anotovaného rozhodnutí.

⁹² Bod 2 anotovaného rozhodnutí.

⁹³ Bod 4 anotovaného rozhodnutí.

⁹⁴ Bod 5 anotovaného rozhodnutí.

⁹⁵ Tamtéž.

⁹⁶ Bod 6 anotovaného rozhodnutí.

telnou, jelikož kasační stížnost nabízí pouze obecný nesouhlas stěžovatelky.⁹⁷

V předmětném případě byly řešeny tyto otázky: Je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný kvůli použití strojového překladu důkazních listin? Lze situaci stěžovatelky považovat za „případ hodný zvláštního zřetele“ pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu?⁹⁸

NSS se v předmětném řízení zabýval především otázkou přijatelnosti, tedy zda stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Pro otázky humanitární ochrany jsou relevantní ustanovení § 12, 14 a 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.⁹⁹

NSS konstatoval, že použití strojového překladu samo o sobě nečiní rozsudek nepřezkoumatelným. Z rozsudku KS je patrné, co dovodil z dokazování a jak dané skutečnosti posoudil.¹⁰⁰ Stěžovatelka měla možnost se s obsahem listin a jejich překladem seznámit, jednání před KS jí bylo tlumočeno.¹⁰¹ Navíc stěžovatelka žádné námitky proti konkrétním zjištěním z daných důkazních prostředků nevznesla.¹⁰² Přijatelnost kasační stížnosti nemůže založit ani námitka stěžovatelky, že nebude schopna uživit sebe a své dítě, a tedy by jí měl být udělen národní humanitární azyl.¹⁰³ NSS konstatoval, že případné ekonomické problémy stěžovatelky by mohly odůvodnit udělení národního humanitárního azylu, pouze pokud by ji ohrožovaly existenčně a docházelo k nim z azylově relevantních důvodů.¹⁰⁴

NSS tak neshledal pochybení KS v Brně. Dále konstatoval, že význam kasační stížnosti nepřesahuje vlastní zájem stěžovatelky. Z tohoto důvodu tak NSS kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou.¹⁰⁵

⁹⁷ Bod 7 anotovaného rozhodnutí.

⁹⁸ Body 8 a 10 anotovaného rozhodnutí.

⁹⁹ Body 8 a 17 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰⁰ Body 12-14 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰¹ Bod 15 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰² Bod 14 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰³ Body 17 a 18 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰⁴ Body 21 a 22 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰⁵ Bod 23 anotovaného rozhodnutí.

Autorka: KM

HALUCINOVANÉ CITACE V KASAČNÍ STÍŽNOSTI

Soud: Nejvyšší správní soud

Věc: 3 As 34/2025-80

Datum: 15. 10. 2025

Dostupnost: vyhledavac.nssoud.cz

Anotace není zpracována kvůli meritů věci, ale kvůli procesní kuriozitě. Jakkoli se totiž rozhodnutí jako celek dotýká velmi důležité problematiky, kterou je realizace práva na přístup k osobním údajům dle § 28 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, resp. neposkytnutí postupem dle § 28 odst. 2 tohoto zákona, pozornost rozhodnutí přitáhlo z jiného důvodu. Je totiž zařazeno jako první český záznam ve stále rostoucí databázi *AI Hallucination Cases*.¹⁰⁶

V uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) musel vypořádat s postupem Vrchního státního zastupitelství v Praze (dále jen „VSZ“), které odmítlo na žádost fyzické osoby sdělit informace týkající se zpracování osobních údajů, ke kterým došlo u Policie ČR a kterékoli její organizační složky.¹⁰⁷ Postup VSZ byl napaden správní žalobou u Městského soudu v Praze, které soud vyhověl.¹⁰⁸ VSZ následně podalo kasační stížnost k NSS.¹⁰⁹ NSS se s podanou stížností obsáhle vypořádal, když zdůraznil, že rolí správních soudů není poskytovat komplexní návody, jak postupovat, ale adresovat zákonnost postupu v konkrétním řízení.¹¹⁰ NSS zdůraznil informační asymetrii mezi fyzickou osobou a VSZ, kterou připodobnil k přezkumu rozhodnutí, jejichž obsah závisí na obsahu utajovaných informací, a dovedl, že procesní aktivitu účastníka musí částečně suplovat

¹⁰⁶ Databáze je přístupná na adrese <https://www.damiencharlotin.com/hallucinations/>.

¹⁰⁷ Body 1 a 2 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰⁸ Bod 3 anotovaného rozhodnutí.

¹⁰⁹ Bod 4 anotovaného rozhodnutí.

¹¹⁰ Bod 11 anotovaného rozhodnutí.

samotný správní soud.¹¹¹ Soud podpůrně využil závěry z rozhodovací praxe SDEU¹¹² a kasační stížnost odmítl. Uzavřel tak, že VSZ nemůže paušálně odmítnout žádost s odkazem na možnou povahu informace, které se žádost týká,¹¹³ a vyjádřil se k náležitostem vhodného postupu v odpovědi na žádost o informace a k obavám VSZ z možného zneužití práva na přístup k informacím osobami z kriminálního prostředí.¹¹⁴

Z textu rozhodnutí je zřejmé, že NSS neměl v rámci tohoto řízení jednoduchou pozici. Kasační stížnost VSZ označil ze „nepříliš koherentní“¹¹⁵ a konstatoval také, že protistrana podala ke kasační stížnosti „obsáhlé a těžko uchopitelné vyjádření“.¹¹⁶ K tomuto tématu se následně vrátil v rámci vyčíslení nákladů řízení, kdy konstatovat, že „vyjádření žalobce byla velmi těžce uchopitelná, neboť se z valné části mýjela se smyslem vyjádření ke kasační stížnosti. Namísto věcných a konkrétních reakcí [...] vystavěl vlastní, velmi obsáhlou, obecnou a z významné části zcela mimoběžnou argumentaci.“¹¹⁷

Skutečná lahůdka pak přichází na samém konci rozhodnutí. NSS totiž identifikuje hned několik rozhodnutí, ze kterých žalobce (resp. jeho právní zástupce) citoval výňatky, které se v daných rozhodnutích nenacházejí. Jde tak o jednu z forem halucinace¹¹⁸ jazykových modelů, kdy identifikované rozhodnutí sice existuje, ale konkrétní argument či výňatek se v něm nenachází. Tento problém se týkal jak citovaných rozhodnutí NSS, tak i Ústavního soudu.¹¹⁹

V průběhu řízení však došlo i na nejběžnější formu halucinace, kdy citovaný dokument vůbec neexistuje. Právní zástupce tak citoval neexistující rozhodnutí 7 As 172/2019 maje snad na mysli existující 7 Azs 172/2019,

¹¹¹ Bod 26 anotovaného rozhodnutí.

¹¹² Bod 30 anotovaného rozhodnutí.

¹¹³ Bod 33 anotovaného rozhodnutí.

¹¹⁴ Body 36 a 37 anotovaného rozhodnutí.

¹¹⁵ Bod 33 anotovaného rozhodnutí.

¹¹⁶ Bod 5 anotovaného rozhodnutí.

¹¹⁷ Bod 43 anotovaného rozhodnutí.

¹¹⁸ Halucinací se rozumí situace, kdy jazykový model generuje nepravdivé nebo neexistující informace, byť ve velmi přesvědčivé podobě.

¹¹⁹ Bod 43 anotovaného rozhodnutí.

dále 1 As 125/2019 namísto existujícího 1 Afs 125/2019 či II. ÚS 1516/14 popletené s existujícím IV. ÚS 1516/14. Soud lakonicky uvádí, že tato „citovaná“ (a NSS zde opravdu využil uvozovky) rozhodnutí „*dokonce vůbec neexistují*“.¹²⁰ Nezbyvá než obdivovat sebekontrolu soudu, který nepovažoval za nutné, aby byla tato věta ukončena minimálně pěti vykřičníky. Soud pak uzavřel následovně: „*Ať již daná vyjádření psal kdokoliv nebo cokoliv, soud tyto ve svém souhrnu nepovažoval pro danou věc za jakkoliv přínosné, a náklady na jejich vznik proto nemohl posoudit jako důvodně vynaložené.*“¹²¹ Soud měl očividně o původu těchto argumentů jasno. Využití halucinované argumentace pak nemělo za následek neúspěch v řízení – minimálně částečně proto, že NSS upřímně usiloval o pochopení argumentace žalobce¹²² – ale vedlo k nepřiznání části nákladů řízení. Nabízí se otázka, zda se touto cestou otevírá cesta pro případné snížení smluvní odměny právního zástupce, protože ten byl ve sporu sice úspěšný (dosáhl zastupovaným chtěného výsledku), nicméně způsobem ne zcela korektním, což soud zohlednil.

Nezbyvá než doufat, že šlo o exces, kterých bude pomálu. Zároveň je však nutné podotknout, že takovéto přání je z kategorie nesplnitelných. Jakkoli mají soudy za notorietu, že ChatGPT nelze považovat za spolehlivý zdroj informací,¹²³ podobně nežádoucích projevů technologického pokroku bude přibývat. Jako naprosté minimum je nutné vyžadovat, aby právní zástupce využívající jazykového modelu ověřil, že citovaná judikatura existuje i mimo pravděpodobnostně generovaný výstup modelu.

Autor: JH

Toto dílo lze užít v souladu s licenčními podmínkami Creative Commons BY-SA 4.0 International (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/legalcode>).

¹²⁰ Bod 43 anotovaného rozhodnutí.

¹²¹ Bod 43 anotovaného rozhodnutí.

¹²² Jak je zřejmé z první věty bodu 5 anotovaného rozhodnutí.

¹²³ Srov. Rozsudek Městského soud v Praze ze dne 9. 11. 2023, č. j. 10 A 99/2023-73.